

I

Gideon Crew stond voor het raam van de vergaderkamer en keek uit over het voormalige vleesverwerkingsdistrict van Manhattan. Zijn blik dwaalde over de geteerde daken van de oude gebouwen, nu gerenoveerd tot hippe boetieks en trendy restaurants, en langs het nieuwe High Line-park, waar het wemelde van de mensen. Voorbij de weggroeiende pieren bleef zijn oog rusten op de uitgestrektheid van de rivier de Hudson. In het heilige licht van de vroege zomerzon zag de rivier er voor de verandering eens uit als echt water: een blauwe massa die tegen de stroom in ging door het opkomende tij.

De Hudson deed hem denken aan andere rivieren, aan beken en stroompjes die hij kende, en zijn gedachten bleven hangen bij één beek in het bijzonder, hoog in de Jemez Mountains. Hij dacht aan de diepe poel met de grote roodkeelforel, die zich daar ongetwijfeld ergens in de met zonlicht bespikkelde diepte schuilhield.

Hij popelde om weg te komen, weg uit New York City, weg van die verminkte gnoom van een Glinn met zijn geheimzinnige bedrijf, Effective Engineering Solutions.

‘Ik ga vissen,’ zei hij.

Glinn ging even verzitten in zijn rolstoel en zuchtte. Zijn verschrompelde hand kwam onder de deken vandaan die over zijn knieën lag. Er zat een pakketje van bruin papier in. ‘Uw betaling.’

‘Ik had gedacht dat u me niet zou betalen. Na wat ik gedaan heb.’

‘Op grond van wat u me verteld hebt is onze manier van betalen gewijzigd.’ Glinn opende het pakpapier, telde verscheidene stapeltjes van honderd dollar af en legde ze op de tafel. ‘Hier is de helft van de honderdduizend.’

Gideon griste ze weg voordat Glinn van gedachten kon veranderen.

Toen gaf Glinn hem tot zijn verbazing de andere helft. ‘En hier is de rest. Maar niet als betaling voor bewezen diensten. Laten we zeggen, meer als aanbetalings.’

Gideon propte het geld in zijn jaszakken. ‘Een aanbetaling, voor wat?’

‘Voordat u de stad verlaat,’ zei Glinn, ‘dacht ik dat u het misschien leuk zou vinden om bij een oude vriend van u langs te gaan.’

‘Bedankt, maar ik heb een afspraak met een reuzenforel in Chihuahueros Creek.’

‘Ach, en ik hoopte nog zo dat u tijd zou hebben om uw vriend te ontmoeten.’

‘Ik heb geen vrienden. En als ik ze wel had, zou ik nu zeker niet zomaar even “bij ze langsgaan”. Zoals u al zei, ik leef in geleende tijd.’

‘Zijn naam is Reed Chalker. Ik geloof dat u met hem hebt samengewerkt?’

‘Wij werkten in hetzelfde Tech Area in Los Alamos, dat is niet hetzelfde als met hem samenwerken. Ik heb die vent al maanden niet meer in de buurt van Los Alamos gezien.’

‘Nou, u staat op het punt hem nu te zien. De autoriteiten hopen dat u een praatje met hem wilt gaan maken.’

‘De autoriteiten? Een praatje? Waar gaat het in godsnaam over?’

‘Chalker houdt op dit ogenblik iemand in gijzeling. Vier gijzelaars in feite. Een familie in Queens. Hij houdt ze onder schot.’

Gideon lachte. ‘Chalker? Nee, dat kan niet. De Chalker die ik kende was zo’n typische, brave Los Alamos-nerd. Die deed geen vlieg kwaad.’

‘Hij is doorgedraaid. Paranoïde. Gek geworden. U bent de enige die hem kent en die bovendien in de buurt is. De politie hoopt dat u hem tot bedaren kunt brengen en hem zover krijgt dat hij die gijzelaars laat gaan.’

Gideon gaf geen antwoord.

‘Het spijt me dus heel erg, dr. Crew, maar die forel zal dus nog wat langer van het leven mogen genieten. En nu moet u toch echt gaan. Die familie kan niet wachten.’

Gideon voelde een golf van verontwaardiging omhoogkomen omdat hij onder druk werd gezet. ‘Zoek maar een ander.’

‘Daar is geen tijd voor. Er zijn twee kinderen bij betrokken, samen met hun vader en moeder. Het schijnt dat de vader het souterrain van hun rijtjeshuis aan Chalker had verhuurd. Eerlijk gezegd hebben we enorm veel geluk dat u hier bent.’

‘Ik ken Chalker nauwelijks. Een tijdlang klampte hij zich nogal aan me vast, maar dat was vlak nadat zijn vrouw bij hem was weggegaan. Toen werd hij religieus en verloor ik hem uit het oog, tot mijn grote opluchting.’

‘Garza brengt u erheen. U gaat nauw samenwerken met special agent Stone Fordyce van de FBI.’

‘Samenwerken? Waarom is de FBI erbij betrokken?’

‘Dat is een standaardprocedure als iemand die op hoog niveau gescreend is, zoals Chalker, in moeilijkheden komt, en als het risico bestaat dat hij eh... zijn boekje te buiten gaat.’ Glinn fixeerde Gideon met zijn ene goede oog. ‘Dit is geen geheime operatie zoals de vorige, het is een duidelijke opdracht. Als alles goed gaat bent u over een dag of twee op weg naar New Mexico.’

Gideon zei niets. Hij had nog elf maanden te leven – dat hadden ze hem tenminste gezegd. Anderzijds, hoe meer hij erover nadacht, hoe meer hij eraan begon te twijfelen, en hij was van plan om bij de eerstvolgende gelegenheid een second opinion aan te vragen. Glinn was een meestermanipulator en Gideon vertrouwde hem niet. En zijn mensen vertrouwde hij evenmin.

‘Als hij zo gek is als u zegt, neemt hij mij misschien wel onder schot.’

‘Twee kinderen, acht en tien jaar. Een jongen en een meisje. En hun ouders.’

Gideon draaide zich om en ademde langzaam uit. ‘Jezus. Ik geef jullie één dag – één dag maar. En daarna blijf ik nog een hele tijd kwaad op jullie.’

Glinn glimlachte koeltjes.

Ze belandden in een georganiseerde chaos tegen de achtergrond van een nietszeggende arbeiderswijk in Queens met de ironische naam Sunnyside. Het huis stond in een lange straat met aan weerskanten van het gebarsten asfalt exact dezelfde rijtjeshuizen van baksteen. Er stonden geen bomen, de gazons waren overwoekerd door onkruid en bruin geworden door het gebrek aan regen. De lucht gonsde van het verkeer op Queens Boulevard, die vlak in de buurt was, en het rook er naar uitlaatgassen.

Een diender wees hun een parkeerplaats aan en ze stapten uit. De politie had de straat aan beide kanten afgezet en overal stonden patrouillewagens met flitsende zwaailichten. Garza liet zijn legitimatie zien en werd door de wegversperring gelaten, waarachter een kolkende menigte zich stond te vergapen. Velen dronken er een biertje bij; sommigen hadden zelfs gekke petjes opgezet alsof het een straatfeest was.

Typisch New York, dacht Gideon hoofdschuddend.

De politie had een groot gedeelte voor het huis waar Chalker de gijzelaars vasthield, ontruimd. Twee commandoteams hadden hun posities ingenomen, één aan de voorkant, achter een pantservoertuig, één aan de achterkant, achter een stel betonnen barricades. Gideon zag verscheidene scherpschutters van de daken gluren. Verderop hoorde hij af en toe een stem door een megafoon schallen – zeker een onderhandelaar, die Chalker probeerde om te praten.

Terwijl Garza naar voren drong, had Gideon opeens een gevoel van *déjà vu* en werd hij misselijk. Op deze manier was zijn vader vermoord, op exact dezelfde manier: de megafoons, de gewapende commando's, de scherpschutters, de barricades – hij was in koelen bloede neergeknald terwijl hij zich overgaf, met zijn handen omhoog... Gideon probeerde die herinnering uit alle macht van zich af te zetten.

Ze passeerden een tweede barricade en kwamen bij een commandopost van de FBI. Een agent maakte zich uit het groepje los en kwam naar hen toe.

‘Agent Stone Fordyce,’ stelde Garza hem voor. ‘Hulpcommandant van het FBI-team ter plaatse. Met hem ga je samenwerken.’

Instinctief vijandig nam Gideon de man op. Die vent was zó uit een tv-serie weggelopen, met zijn blauwe pak, gesteven witte overhemd, geribbelde stropdas en zijn legitimatie om zijn hals; groot, knap, arrogant, zelfverzekerd en belachelijk getraind. Met toegeknepen ogen zag hij op Gideon neer alsof hij een lagere levensvorm bestudeerde.

‘Dus jij bent die vriend?’ vroeg Fordyce, die naar Gideon bleef kijken, vooral naar zijn kleren: een zwarte spijkerbroek, veterloze zwarte gympen, een tweedehands smokingoverhemd en een dunne sjaal.

‘Ik ben niet zijn ongetrouwde tante, als je dat bedoelt,’ antwoordde Gideon.

De man zweeg even. ‘Dit is het geval,’ vervolgde hij toen. ‘Die vriend van jou, Chalker, heeft paranoïde denkbeelden. Een klassieke aanval van psychose. Hij kraamt een heleboel complotideeën uit: de regering heeft hem ontvoerd en gebruikt hem voor stralingsexperimenten, ze heeft zijn hoofd bestraald – al die dingen die ze meestal zeggen. Hij denkt dat de man en de vrouw van wie hij zijn appartement huurt in het complot zitten en hij heeft hen gegijzeld, samen met hun twee kinderen.’

‘Wat wil hij?’ vroeg Gideon.

‘Dat is onsamenhangend. Hij is vermoedelijk gewapend met een Colt .45, type 1911. Hij heeft hem één of twee keer voor de show afgevuurd. Het is niet eens zeker of hij weet hoe hij ermee om moet gaan. Weet jij of hij ervaring heeft met vuurwapens?’

‘Ik zou denken van niet,’ zei Gideon.

‘Vertel eens iets over hem.’

‘Niet erg sociaal. Hij had niet veel vrienden, zat opgezadeld met een volslagen gestoord wijf dat hem door de mangel haalde en hij was ontevreden over zijn baan. Hij had het erover dat hij schrijver wilde worden. Uiteindelijk werd hij religieus.’

‘Was hij goed in zijn werk? Intelligent?’

‘Competent, maar niet briljant. Maar wat zijn verstand betreft: hij is een stuk snuggerder dan, laten we zeggen, de gemiddelde FBI-agent.’

Fordyce liet het even tot zich doordringen maar ging er niet op in. ‘Volgens de informatie ontwierp die vent in Los Alamos nucleaire wapens. Klopt dat?’

‘Min of meer.’

‘Denk je dat de kans bestaat dat hij daarbinnen explosieven in elkaar heeft gezet?’

‘Hij werkte wel met nucleaire wapens, maar hij was als de dood voor vuurwerk, dus wat explosieven betreft – dat waag ik te betwijfelen.’

Fordyce keek hem aan en vervolgde: ‘Hij denkt dat iedereen hier voor de regering werkt.’

‘Daar heeft hij waarschijnlijk gelijk in.’

‘Wij hopen dat hij iemand uit zijn verleden wel vertrouwt. Jou dus.’

Op de achtergrond hoorde Gideon weer woorden uit de megafoon komen en daarop een vervormd geschreeuw als antwoord. Het was te ver weg om het te verstaan. Hij draaide zich om naar het geluid. ‘Is hij dat?’ vroeg hij vol ongelooft.

‘Helaas wel.’

‘Waarom die megafoon?’

‘Hij wil niet via een vaste lijn of een mobiele telefoon praten. Hij zegt dat we die gebruiken om nog meer straling in zijn hoofd te pompen. Dus werken we alleen met een megafoon. Hij schreeuwt zijn antwoorden door de deur.’

Gideon keek opnieuw in de richting van het geluid. ‘Ik ben er klaar voor, als jullie dat ook zijn.’

‘Laat me je even een stoomcursus gijzelingsonderhandelingen geven,’ zei Fordyce. ‘Het gaat erom dat je een sfeer van normaliteit schept, de druk van de ketel haalt, de gijzelnemer voor je wint en de onderhandelingen rekt. Doe een beroep op zijn menselijkheid. Oké? Ons eerste doel is hem zover te krijgen dat hij de kinderen laat gaan. Probeer uit hem te krijgen wat hij wil in ruil voor de kinderen. Kun je me nog volgen?’ Het leek alsof hij twijfelde aan Gideons verstandelijke vermogens.

Gideon knikte en hield zijn gezicht in de plooi.

‘Je bent niet gemachtigd om toezeggingen te doen. Je mag niets beloven. Snap je dat? Alles moet overlegd worden met de commandant. Waar hij ook om vraagt, wees meelevend, maar zeg dat je het moet overleggen met de commandant. Dat is cruciaal voor het proces. Het werkt vertragend. En als hij iets wil en het antwoord is nee, dan is dat niet jouw schuld. Het gaat erom dat we hem uitputten, dat hij het momentum verliest.’

Gideon merkte tot zijn verbazing dat hij het in grote trekken eens was met deze benadering.

Er verscheen een diender met een kogelwerend vest. ‘We gaan je inpakken,’ zei Fordyce. ‘Het zou hoe dan ook volkomen risicoloos moeten zijn. We zetten je achter kogelvrij plexiglas.’

Ze hielpen hem zijn overhemd uit te doen en het kogelwerende vest aan te trekken. De flappen werden in zijn broek gestopt. Toen voorzagen ze hem van een onzichtbare oortelefoon en een draadloze microfoon. Terwijl hij zich aankleedde, hoorde hij op de achtergrond nog meer gepraat via de megafoon en daartussendoor hysterische, onsamenvangende antwoorden.

Fordyce keek op zijn horloge en huiverde. ‘Nog nieuwe ontwikkelingen?’ vroeg hij aan de agent.

‘Het wordt steeds erger met die kerel. De commandant denkt dat we misschien gauw de laatste fase moeten inluiden.’

‘Verdomme.’ Fordyce schudde zijn hoofd en draaide zich om naar Gideon. ‘Nog iets: je werkt volgens een script.’

‘Een script?’

‘Dat is door onze psychologen uitgewerkt. Wij geven jou elke vraag door via je oortje. Jij stelt de vraag en als hij antwoord heeft gegeven, wacht je even op een reactie van ons.’

‘Dus jullie hebben mij eigenlijk helemaal niet nodig. Ik ben er alleen voor de vorm.’

‘Goed gezien. We lenen je lichaam.’

‘Waar was dat college over communiceren met gijzelnemers dan voor nodig?’

‘Om je inzicht te geven in wat er gebeurt en waarom. En als het gesprek persoonlijk wordt moet je misschien een beetje improviseren. Maar praat niet je mond voorbij en doe geen beloftes. Win zijn sympathie, herinner hem aan jullie vriendschap, verzeker hem dat alles in orde komt en dat zijn bezorgdheid serieus wordt genomen. Wees kalm en ga in godsnaam niet met hem in debat over zijn waandenkbeelden.’

‘Lijkt me logisch.’

Fordyce keek hem lange tijd taxerend aan en liet zijn vijandigheid een beetje varen. ‘Wij doen dit al heel lang.’ Even stilte. ‘Ben je er klaar voor?’

Gideon knikte.

‘Daar gaan we dan.’

3

Fordyce ging Gideon voor door de laatste barricade, naar de frontlinie met betonblokken, gepantserde voertuigen en schilden van plexiglas. Het kogelwerende vest onder zijn overhemd gaf hem een log en vervreemd gevoel. Nu kon hij de megafoon duidelijk horen.

‘Reed,’ klonk de elektronische stem kalm en vaderlijk, ‘een oude vriend van je is hier. Hij wil met je praten. Zijn naam is Gideon Crew. Wil jij met hem praten?’

‘Gelul!’ werd er bijna onverstaanbaar teruggeschreeuwd. ‘Ik wil met niemand praten!’

De stem zonder lichaam kwam bij de voordeur vandaan, die op een kier stond. Alle gordijnen waren dichtgetrokken en er was niemand te zien – geen gijzelaars en geen Chalk-er.

Een gruiszige stem sprak in zijn oor: ‘Dr. Crew, hoort u mij?’

‘Ik hoor u.’

‘Ik ben Jed Hammersmith en ik zit in een van de busjes.’

Sorry dat we niet persoonlijk kennis kunnen maken. Ik zal u zeggen wat u doen moet. Luistert u goed naar me. Hoofregel: niet op mij reageren wanneer ik in uw oor spreek. Als u daar bent mag het natuurlijk niet te zien zijn dat u met iemand anders communiceert. U spreekt alleen met hem. Begrijpt u dat?’

‘Ja.’

‘Jullie liegen! Allemaal! Maak een eind aan die komedie!’

Gideon kreeg er koude rillingen van. Dit kón haast niet dezelfde Chalker zijn die hij had gekend. Toch was het zijn stem, vervormd door angst en waanzin.

‘We willen je graag helpen,’ zei de megafoon. ‘Vertel ons wat je wilt...’

‘Jullie weten wat ik wil! Hou op met de ontvoering! Hou op met de experimenten!’

‘Ik ga vragen aan u doorgeven,’ zei de kalme stem van Hammersmith in Gideons oor. ‘We moeten nu voortmaken; het gaat niet goed.’

‘Dat is duidelijk.’

‘Ik zweer bij God, als jullie niet ophouden met dat geklooi aan mijn lijf schiet ik hem voor zijn raap!’

Er kwam een ongearticuleerde kreet uit het huis: een vrouw die smeekte. En daardoorheen hoorde Gideon het hoge gejammer van een kind. Hij kreeg het koud tot op het bot. De herinneringen aan zijn eigen kindertijd – zijn vader die in de deuropening stond, Gideon zelf, die over een groen gazon naar hem toe rende – kwamen sterker dan ooit bij hem boven. Hij deed wanhopige pogingen om ze uit te schakelen, maar elk door de megafoon versterkte geluid maakte het alleen maar erger.

‘Jij hoort bij ze, kreng!’ schreeuwde Chalker naar iemand die naast hem stond. ‘Je bent niet eens zijn vrouw, je bent gewoon ook een agent. Het is allemaal gelul, allemaal. Maar ik speel niet mee! Ik pik het niet meer!’

De megafoonstem gaf heel bedaard antwoord, alsof hij tegen een kind sprak. ‘Je vriend Gideon Crew wil met je praten. Hij komt nu naar je toe.’

Fordyce duwde hem een microfoon in de hand. ‘Hij is

draadloos verbonden met luidsprekers in het busje. Ga maar.'

Hij wees naar het kogelwerende scherm van plexiglas; het was smal, aan drie kanten en vanboven gesloten, waardoor alleen de achterkant open was. Na enig aarzelen stapte Gideon achter het pantservoertuig vandaan in het hokje. Het deed hem denken aan een haaienaquarium.

Hij sprak in de microfoon. 'Reed?'

Plotseling werd het stil.

'Reed? Ik ben het, Gideon.'

Nog steeds bleef het stil. En toen: 'O, mijn god, Gideon, hebben ze jou ook te pakken genomen?' De stem van Hammersmith klonk in zijn oor en Gideon herhaalde zijn woorden: 'Niemand heeft mij te pakken genomen. Ik was in de stad en ik hoorde het nieuws. Toen ben ik hiernaartoe gekomen om te helpen. Ik werk met niemand samen.'

'Leugenaar!' riep Chalker met een hoge, trillende stem terug. 'Ze hebben jou ook te pakken! Is de pijn al begonnen? Zit het in je hoofd? In je ingewanden? Dat komt nog wel! O ja, dat komt nog wel...' De stem viel plotseling stil en maakte plaats voor hevig kokhalzen.

'Maak gebruik van de pauze,' hoorde hij de stem van Hammersmith. 'Je moet het gesprek sturen. Vraag hem: hoe kan ik je helpen?'

'Reed,' zei Gideon, 'hoe kan ik je helpen?'

Nog meer braakgeluiden, toen een stilte.

'Laat me je helpen, alsjeblieft. Hoe kan ik je helpen?'

'Je kunt niets doen! Red je eigen leven, zorg dat je bij ze uit de buurt komt. Die rotzakken doen van alles... Moet je kijken wat ze met mij hebben uitgespookt! Ik sta in brand. O, christus, mijn buik...'

'Vraag hem naar buiten te komen zodat je hem kunt zien,' zei Hammersmith in Gideons oor.

Gideon wachtte. Hij dacht aan de scherpschutters en voelde zich verkillen. Hij wist dat een scherpschutter zou schieten zodra hij een vrij schootsveld had. *Precies zoals ze met mijn vader hebben gedaan...* Hij bedacht ook dat Chalker daar een heel gezin onder schot hield. Hij zag een paar man-